

NOVOROČNÍ PROJEV ŠÉFREDAKTORA ILEGÁLNÍ DEMOKRACIE

Vážení spoluobčané Ilegální demokracie!
Bývaly doby, kdy novoroční projevy šéfredaktorů Ilegální demokracie se sobě podobaly jako vejce vejci, takže kdyby se na konci roku přečetl projev z roku minulého, věřím, že by si toho nikdo nepovšimnul... Ty doby jsou nenávratně pryč. Dnes musíme umět živě reagovat na všechny negativní podněty, a proto omílání starých frází by do značné míry zkreslovalo realitu.

Když jsme zdědili po totalitních předchůdcích náš časopis, byli jsme si vědomi, že v jeho organizaci mnohé skřípe. Přirovnal bych obrazně celou situaci ke starému domu, ve kterém se elektroinstalace nachází ve zbledlém stavu, částečně již zcela přehnila a hrozí zkrat a výpadky. Hlavně v horních partiích budovy se izolační materiál rozvedných kabelů nadobro rozpadl, na několika místech se přerušil tok elektrické energie, takže některým výše postaveným redaktorům se nahoře jen zřídkakdy rozsvítí. Parketová podlaha se vyznačuje výdutěmi - některé bubliny pod sebou ukrývají prázdnou se zatuchlým vzduchem, jiné jsou vyplněny svinstvem, slámou, použitými Harmašany, vložkami a vajgly s nedeheřelým mládím. Na takto zdevastovaném podlaží neustále kape voda dřevou střechem. Trámoví, krovy a taška jsou na tom tak špatně, že déšť jimi prosakuje i když svítí sluníčko a lidé hynou žízní. Ústřední topení již dávno neplní svou funkci a jídlo, které si uvaříme na prastarých litinových kamnech, vystačí většinou jen k tomu, abychom si je zase sněžili. Ovoce v zahrádce za domem byl spálen fosfotiovým postřikem, zeleninu sežrali hraboši a plot bobří. Z ovoce naší práce zůstaly jen kusy suchého dřeva, kterými jsme zatopili ve výše uvedených kamnech, abychom vydrželi déle chodit kolem horké kaše.

Tehle všechno mnozí z nás tušili již před 17. listopadem 1989. Minulý rok však ukázal, že jsme na tom ještě daleko hůře. Elektroinstalace již vyhrézla z narušených stěn a spletena v neúhledná klubka, zranuje bosá chodidla kam se noha vrtne, podobně jako smrtelně zraněný ježek se pudově pokouší natropit maximální škodu kolemjdoucím. Redaktorům se bohužel nerozsvěcuje ani dole, - o heřejšíku ani nemluvě. Vrstva hygienicky imunních odpadků pokryla trosky parketové plochy, takže původní dlažku znají pouze pamětníci. De hromad plesnivin organického charakteru neustále přitéká kyselý déšť dřevami po dovnitř propadlých komínech. Zdivo navihle odspodu - nejdříve ujelo v kuchyni, pak se rozsypalo i v ložnici, v obývací a co chvíli očekáváme, že se zbertí i nosné stěny chodby. V podmačeném sklepení napadaly kusy cihel mezi uskladněnou řepu a brikety. Z hlíny se vyplazily zmijs a sežraly brambory určené k setbě. Na polích, kde kdysi dozrávalo moselské víno, visí mezi pavučinami černá těla netopýrů, vydechující pekelný jedovatý zápach. Pod vlivem zkenzumaného vína visí hlavou nahoru a zvrací kondenzované hřebaříky. Jedinou větou: na povrch vyplavaly rozpory a problémy, jež byly dříve násilím udržovány ve stádiu umělé nevědomosti. Otevřené si musíme říct, že nežijeme ve zchátralém baráku, ale přímo v ruině.

Vážení spoluobčané Ilegální demokracie! Mnozí z vás se jistě domnívají, že za zmíněné nepořádky jsou zodpovědní zejména lidé, kteří zů-

stali ve svých funkcích i po 17. listopadu a v dopisech adresovaných na mou kancelář se ptají, proč dotyčné osoby nezbavíme jednou provždy jejich výnosných a s minulostí těsně spjatých pozic. Předně bych chtěl zdůraznit, že jde o dlouhodobější proces, než většina předpokládá, zvláště když všichni předlistopadoví redaktori zabředli zatím na původních pracovištích. Lékařsky potvrzená schizofrenie těchto tzv. "starých struktur" však zaručuje, že nemusí ani odcházet, ani převlékat kabáty - přestě nechají žít a tvořit toho druhého, který nemá k dřívějšímu systému žádný osobní vztah. Kádr pracovníků ilegální demokracie tedy nedozná podstatnějších změn i přes občasné volání po "silné ruce", po jakési žurnalistické diktatuře. Chtěl bych upozornit, že naše revoluce získala po celém civilizovaném světě vysoký morální kredit právě díky své demokratičnosti a sametovosti a bylo by tedy pošetilé lehkovážně hazardovat se získaným mezinárodním potenciálem.

Během minulého roku jsme však dosáhli i kladných výsledků. Navštívily nás osobnosti, které rozhodující měrou ovlivňují dění současného světa ve společenské i duchovní sféře. Kelem budovy naší redakce projel v dnes už legendárním papamobilu papež Jan Pavel II. Nad budovou redakce přeletěl 16.11.1990 do Bratislavy prezident U.S.A., pan George Bush i s ozbrojenou ochranou proti sestřelení bushaeromobilu. Paní Margaret Thatcherová nás sice nepoctila přátelským pozdravem z okýnka svého thatchermobilu, ale stále ji to nakonec ministerské křeslo. Pozdě asi litovala hrdá železná lady svou chybu. Jakkoli jí asi bylo, když opouštěla rodný domek na Downing Street No 10, aby šla i s Denisem bydlet někam na sídliště do paneláku! Koncem roku zavítala do naší kanceláře vzácná delegace z Jihlavy pod vedením V. Krause a nabídla nám spolupráci v oblasti hudebního žánru. Měsíc předtím zástupce severočeské župy J. Kotěšovec přímo přislíbil dodávky článků na zatím blíže neurčená témata, což stvrdil dopisem redakci ze dne 29.12.1991.

Vysoce si ceníme všech nabídek především v kontextu s chystanou liberalizací článků vyplývající z liberalizace cen. Vzhledem k vzrůstu cen potravin, budeme nuceni platit dopisovatelům za stať například o ve-převém mase až o 150% více než do dnešní doby. Zvýšení cen hudebních nástrojů přirozeně zvedne poplatky za pojednání týkající se pop-music i vážné hudby. Za rozhovor s Občanským forem restaurace Keruna o pohyblivých cenách piva /I.D. číslo 11., článek "Na aktuální téma"/ bychom nyní zaplatili panu Herstovi 790 Kčs proti dřívějším 420 Kčs, článek o sou-těži v pojídání smažených sýrů by dnes přišel na 1890 Kčs v porovnání s předliberalizačními 1180 korunami. Přesto doufáme, že se nám podaří udržet desavadní "free-charge-sy-stem" pro všechny odběratele I.D. alespoň pro začátek letošního roku, kdy máme na skladě ještě dosta-tek starých článků.

Blíží se, milí spolnobčané ilegální demokracie, půl jedné a je právě na čase, abych prohlásil, že éra diaspery již skončila a nadešla éra společné-ho dejídání zbytků oběda ve společné ruině. Přeji všem, kdož odešli psát do zahraničí, mnoho dobrého. Pokud je odsud vyhostí, jsou vždy vítáni ve své vlasti i s cennými zkušenostmi. Pokud je tam za-vřen, ať si je tam nechají. A těm, kdož se rozhodli zůstat, nepřeji nic špatného. Slibuji jim však pou-ze pot, krev, slzy, moč, žluč, sliny, krámy a sperma při čtení stránek I.D. Čechům i těm Slovákům, kte-ří za svůj původ nemohou, mužům i ženám bych rád popřál zejména ty poslední dva výměšky.

FALICKÉ SYMBOLY

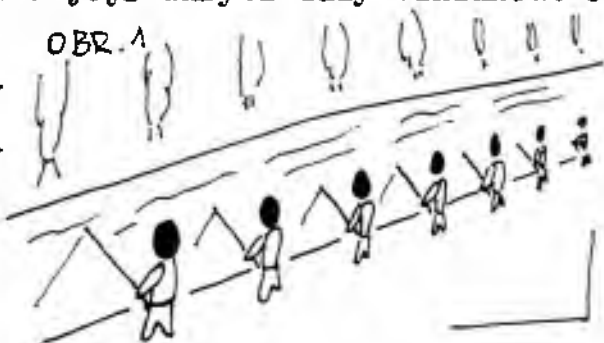
Svou sérii výchovných pojednání o všudypronikající přítomnosti SEXUÁLNÍCH motivů jsem chtěl POČÍT Kanalizací a vodovody, ale začnu trampíngem, protože se o něm nedávno v této revui mluvilo, tak ať neskáče od jednoho k druhému.

/Uvedený článek byl výstřední a přesný, i když jsem mu vůbec nerozuměl, tedy rozuměl jsem jen větě o míře pravděpodobnosti normálního vývoje dítěte ve společensky se orientující prales, dále slovu-Freud,-liščí ohon-a-klouže.-/

Lidské dějiny jsou řetězem boje jednotlivce i skupin o nadvládu nad svým pohlavním pudem, který je čím dál marnější. Hybným motorem vývoje je pak snaha člověčenstva o jeho ukrytí sekundární činností, která má dokázat, že vlastně o to nejde. Například pravidelná samohana na březích potoka a snaha o její ukrytí daly vzniknout rybářství a podobně./obr.1/

Trampink jako skoro výhradně mužská činnost oproštěná od všeho kromě starostí o přežití v lese mezi divou zvěří je napohled oblastí sexuální na hony vzdálená.

Dokáží opak výčtem symbolů, jimiž se trampové obklopili, aby svou aSEXUALITU zdůraznili, ale sami se tak nechávají chytit na švestkách. Tramp vyjíždí do lesa vyzdoben lžicí, otvírákem na konzervy, pilníkem a dalšími pomůckami, které mu VISÍ u opasku. Znázorňuje to vypranlost a věčný strach z IMPOTENCE, jež má být

OBR.2

býčí ohon, správně liščí OHON za kloboukem, bude seznam znaků na první pohled úplný.

Šel jsem však dále.

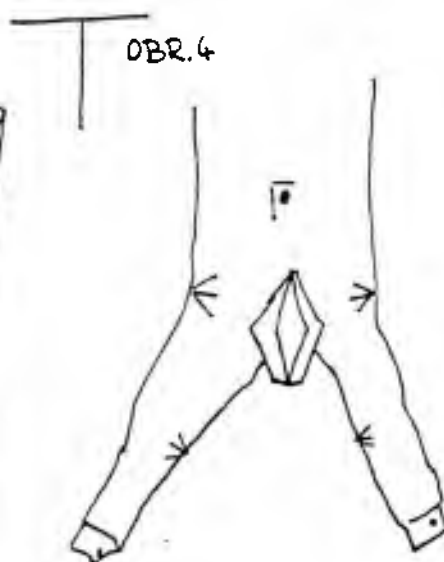
Možná jste si všimli, že trampinkové nosí i KALHOTY, které jsou falicky neutrální, ale podíváme-li se na ně vzhůru nonama /obr.3/, jde o zřejmé znázornění pájného dvojklaenného FALUSAKA.

Košile, jejímž nošením se trampové také vyznačují byla pro mě zprvu také ořískem, ale pohled podle obr.4 vysvětlí mnohé. Její obléknutí muzem

OBR.3

OBR.4

je pak symbolem triumfu, u ženy smíření. Až dětsky nevinný trojcípý šáteček odhalí svou rafinovanou perverzitu až po přiložení k druhému./obr.5/→

Trampové se do přírody přepravují vlakem. Jeho až uhrančivá pohlavní podstata vyplyne na povrch pouze při vjezdu do tunelu. Zvláště když je dost dlouhý.

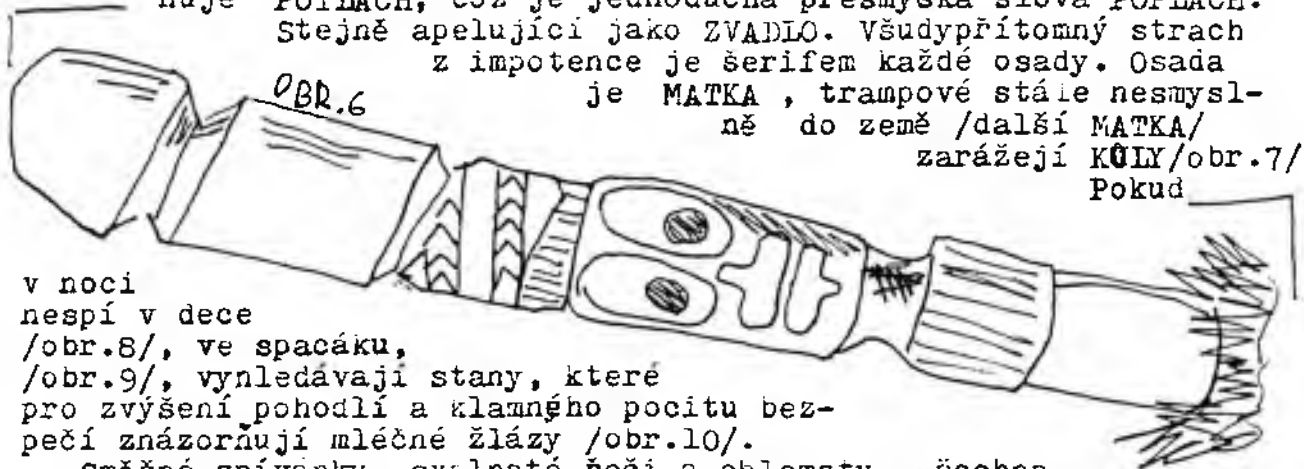
Zvyky a další "duchovní" pomůcky trmpů jsou pro zkušeného pozorovatele snadno dešifrovatelné. Činnost se točí kolem totemu /obr. 6/, průkazem totožnosti je cančák /jehož mladost rozebírat nebude/ a pozvánka na akci se jmenuje ZVADLO.

Jak jasný a upřímný výkřik zoufalství. Samotný sabat se jmenuje POTLACH, což je jednoduchá přesmyčka slova POPLACH.

Stejně apelující jako ZVADLO. Všudypřítomný strach z impotence je šerifem každé osady. Osada

je MATKA, trampové stále nesmyslně do země /další MATKA/

zarážejí KOLY/obr.7/ Pokud

v noci
nespí v dece
/obr.8/, ve spacáku,
/obr.9/, vynedávají stany, které
pro zvýšení pohodlí a klamného pocitu bezpečí znázorňují mléčné žlázy /obr.10/.

Směšné zpívanky, svalnaté řeči a chlemsty, všechna ta paráda je směšná, když si trampa - to ztělesnění otroka pohlaví představíte tam, kde se cítí v bezpečí - v lese. /obr. 11/

Les je podle studií dr. Junga druhým největším polyfalickým symbolem po Artemidině chrámu v Efesu.

Noták.

OBR. 7

OBR. 8

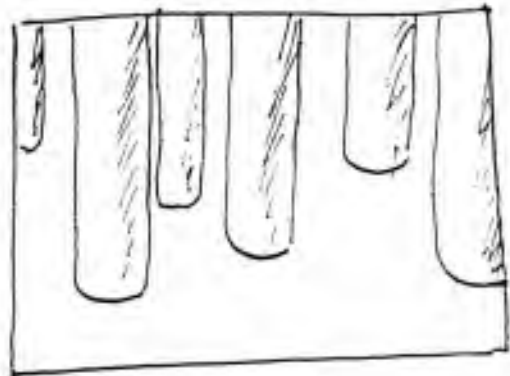
OBR. 9

OBR. 10

OBR. 11

☆ JZD
»DRUŽBA«
BORŠICE U BUCHL.

DO VAŠÍ KUCHYNĚ
PRO SVÁTEČNÍ STŮL

KVALITNÍ ROHOVINA A
KOSTNÍ MOUČKA

NEOMEZENÉ MNOŽSTVÍ - ZÁRUKA

JZD BORŠICE U BUCHL. SE VRACÍ

PIŠETE NAM

Obracím se na vás jako na poslední instanci spravedlnosti a naděje na zaostihnutí. Následující prohlášení jsem zaslala již 13 novinám a časopisům, leč nikdo z nich nepovažoval za nutné je otisknout. A přitom se jedná o věc mimořádného společensko-politického dopadu.

Dne 10. prosince po obědě k nám do ústavu vtrhla banda velmi nevychovaných pánů a obrátila se na vrchního ošetřovatele o "několik desítek vozičkářů a pár dementů." /Tak to doslova řekli/ Když se ošetřovatel zdráhal jejich přání vyhovět, začali se chánět pověřením od KC OF a jinými papíry, jakož i verbálními narážkami na "tsaré struktury ve zdravotnictví." Pod tímto tletem lékař kapituloval a nechal ony pány, ať si dělají, co chtějí. Vybrali nás asi padesát - všechny nejtěžší případy - a se značnými obtížemi naložili do speciálních autobusů. Do té doby neřekli ani slovo. Teprve během jízdy jsme byli obeznámeni o tom, jakého dobrodiní se nám dostává. Koncert amatérských skupin a ještě k tomu poď širým nebem. 10. prosince! Jelikož však většina chovanců nerozuměla ani zbla, nídko neprotesto-
val.

Vyložili nás na Staroměstském náměstí, kde již bylo připraveno podium, televizní kamery a pro nás vyhrazený prostor. Nikoho nena-
padlo, aby nám dal díky či jiné prostředky ochrany proti chladu
/např. grog/. Jenom když se někdo z nás ocitl v záběru kamery, při-
skočil asistent režie a dotyčného zabalil do deky, kterou mu však
ihned po ukončení sekvence odebral. Na podiu se mezitím děli neu-
věřitelné věci. Všem skladbám bez výjimky chyběla jakákoliv známka
~~xxxxxxxixky~~ dobré hudby. Jejich interpreti se na nás šklebili tak
úlisně, že z nich šel strach. No prostě hrůza! A důsledky? Tři těž-
ké zápaly plic a jedna sebevražda. Pětapadesátiletá K.B. Spolikala
všechny své barbituráty, když ji nepřišla odpověď na dopis, jenž
poslala z lásky jednomu ze zpěváků.

To je tedy požačí celé akce. Naprosté zneužití postižených občanů k laciným politickým cílům. Když jsme žádali o zorganizování podobného výjezdu na Rolling Stones či The Cure bylo nám řečeno, že by se nám z toho bigbitu udělaly na kolech vozičky osmice.

Vzказují proto všem těm, kteří mají podobné akce na svědomí. Nechte nás raději na pokoji. Máme už po krk té vaší dobročinnosti na baterky. Vybiňáte na nás peníze, z kterých my nevidíme ani korunu, stavíte nás na očí, jako důkaz své morální a mravní čistoty. Jak hnusné!

Zavěrem předem děkuji redakci ID za otištění tohoto dopisu.

Z redakční schránky vyjmul Horst

POVÍDKA-POVÍDKA-POVÍDKA-POVÍDKA-POVÍDKA-POVÍDKA-POVÍDKA-POVÍDKA

V E S E L K A /napsal Krystýnek Květoš/

Na svatbě to bývá vždycky veselé a na tuto svatbu jsem se zvláště těšil ne proto, že se ženich nechtěl ženit a nevěsta nechtěla vdávat, ale protože pan ženich válel sudy v piváru a na svatbu pozval bezva sebranku elitních spolupracovníků. Už z těchto důvodů rodiče nechtěli, aby se svatba konala u žádného z nich doma a že bylo pozdě a všechny sály ve vesnici a kolem byly obsazené i tělocvična školy, kde členové společnosti přátel žehu právě upalovali na vytrhaných parketách svého mrtvého soudruha, musela se konat v prázdném chlívě osiřelého statku. Dobytek i s personálem uhynuli na červenku a předseda toho zemědělského agro-kombinátu se ze strachu z nadfizených pověsil na vysokém stromě před administračkou, odkud ho nemohli sundat ani hasiči ležem pro nebezpečnost šplhu vevýškách, proto tam visí podnes, ohnilý, rozpadlý s otevřenými dírami v očích a čeká na slíbené horolezce z Benešova, které už stejně zasypala lavina v Alpách. O žádný reprezentativní chlív sice nešlo, ale většina pozvaných o něm hovořila v superlativech.

Po svatebním obřadu v kulturní místnosti MNV břichatou nevěstu odvezli do porodnice a zbytek hostů se vydal na místo kypřého bujaří. Ženich ještě zaskočil pro kámu, kterého bylo možné vždycky naloznouti na betonovém peróně autobusáku, jak leží roztažený s obličejem na dlažbě a chrápe. Celé dny tu čeká na autobus, kterého vždycky zaspí. Ano i dnes tu leží a cloumá jím kocovina do zbláznění, protože již hodnou chvíli nepil tvrdé. Ženich jej zvedá a táhne nepřičetného k ostatním svatebčanům. Lidé čekající na spoje umísťují na místo kámova polechu cedulku s nápisem rezervé. Pod zasviněnými pisoáry leží zachránění chlapi vracející se ze zaměstnání a jako nemohoucí kojenci nehama cákají v tom hnusném korytě přeplněném smradlavou nažloutlou tekutinou se zdušenými špaky. Na lavičkách vedle sedí naši nejvěrnější přátelé v uniformách a naproti jim pěstmi hrozí vyholení nováčci trávící první radešné dny dvou let prázdnin. Je nesnesitelné vedro, všude kolem se válejí omdlenci sežehlí úpalem do hněda a osembáci s nimi mají hodně viklačky, než je všechny sesbírají a odtáhnou na hnůj aby shnili a odvedenými trubičkami pak dávali silný bioplyn, a tak pomáhali vyhřívat objemné zadky kancelářských krys.

Ženich a kámošem se proplétají v tom zmatku a kámovi je z toho nějak na bliti a ve mžiku cítí ženich teple a vlhko na zádech, jakož i na hlavě mezi vlasy. Se smíchem sundává z hlavy paruku a silně zazáří jeho vyholená punková hlava do všech stran jako maják v mlze na mysu Dobré naděje. Poblíž kolejí se sluní špičavá banda dělníků černé pleti/cikánů/ a pouští si hlasitě z kazetáku brakové nahrávky Sagvana Tofiho. Mají tu prý kopat podchod pod dráhou a za celý boží měsíc se nebyli schopni ani zvednout ze země a vystřizlivět-hlasitě si stěžuje náčelník stanice kontrolním orgánům ze Správy dráhy.

Kámo na ženichových zádech se probouzí, když ženicha obklopují dotěrné davy fanoušků zasl. umělce K. Hály. Holohlavý ženich se všem podepisuje třemi křížky a zve všechny na večerní představení do Lucerny. V nestřeženém okamžiku si naráží na lebeň poblitou paruku a mizí s kámo v davu.

Svatebčané se za tu dobu čekání na nádrazí divoce rozšoupili. Vypili ženichovi celý svatební dar od pivárenských v podobě sudu s piviskem. Zvratkama zacpané kanály bublaly jako Niagára a pracovníci kanalizací je rezavými dráty propichovali a louhem proplachovali a vedro bylo čím dál větší, ale svatebčanům už nevadilo. Prázdná bečka od svatebního piviska stačila zmrazit pět invalidů na chodníku, kteří zde trávili mravence jedem mezi dlaždičkami. Pivárský magor Dochtor se potácel po peroně a hovořil s kolemjdoucí mládeží o životním prostředí na Sumatře a Jávě. Svou vizáží však nikoho nepřesvědčil o vědeckém titulu, ale naopak ujišťoval, že neumí ani psát. Potom našťvaný podrazil nebohé slepé stařence nohy a tu pak přejelo šikovně auto i s doprovodným psem tak nešťastně, že tu ještě dva dny oba umírali u cesty v prachu, než skonali načisto.

Bujeré veselí svatby neutuchalo ani do noci a každý z hostů už dávno zapomněl, že se měla hostina konat ve starém zemědělském chlévě. Ten už v tu dobu stejně neexistoval, vyhořel do základů a s ním i dva mukli čekající na svatebčany. Tito nedočkavci našťvaní kdy svatba přijde, rozlili všechen nachystaný alkohol a zapálili vstěky stavení. Podle ohořelých kostí kriminalisté usoudili, že tam zahynuli i lidé. Inspektor Vagas Kolombo kázal ohořelé kosti zamotat do uzlu, prý z nich ještě bude výborná polévka.

Celá svatba skončila tragicky. Nevěstě se v nemocnici narodil hoch jako hruda, ale v nestřeženém okamžiku jí někdo dítě vyměnil za ochozené pohorky a ta když pak doma dítě rozbalila, ženich spatřil místo něho jenom škarbaly, hrklo mu v palici, na nohy si nazul ty pohory a za třináct dní ho našli uchozeného na konci světa.

Pohřeb měl pěkný. Opilí spolupracovníci z piváru mu u hrobu sborově zapěli mariánskou "Vítej v nebi".

/Povídka byla poprvé uveřejněna v knize "Z různých hromad" r. 1987/

Na prvním čísle roku 1991 se podíleli: Horst, Meták, J. M. C., Krystýnek a Why.

Prosíme vážené dopisovatele, aby nám do redakce posílali sem kopii svého příspěvku. Při zasílání sedmi kopií je pro nás situace stejná jako při obdržení kopie jediné. Děkuje.

Redakce I.D.

BLEČEK MIREČEK TRGIX

© Why

ANEK jak se špatně stát alkoholikem!

